

- nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā;
- atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem, kas radušies pirmajā instancē un apelācijas instancē, pieņemšanu.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības pamatošanai Komisija izvirza divus pamatus.

Ar pirmo pamatu, kuram ir trīs daļas, tiek apgalvots, ka, sadalot pilnvaras starp atlases komisiju un Eiropas Personāla atlases biroju (EPSO), Vispārējā tiesa esot pieļāvusi juridisku kļūdu.

Šī pamata pirmajā daļā Komisija apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir juridiski kļūdaini kvalificējusi apstrīdēto tiesību aktu, proti, EPSO 2015. gada 17. augusta lēmumu apelācijas sūdzības iesniedzējas pārskatīšanas lūgumu novēlošanās dēļ nenodot atlases komisijai. Par to tika paziņots atbilstoši EPSO saskaņā ar Vispārīgo noteikumu par konkursiem 3.1.3. iedaļā piešķirto kompetenci veikt visu saraksti ar kandidātiem.

Otrajā daļā Komisija pauž nostāju, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi juridisku kļūdu, interpretējama Vispārīgos noteikumus. Šo Vispārīgo noteikumu 3.4.3. iedaļa ir jāskata ne tikai kopsakarā ar 3.1.3. iedaļu, bet arī ņemot vērā 3.4.3. iedaļas — kurā EPSO ir piešķirtas pilnvaras veikt iekšējo pārskatīšanas procedūru — formulējumu un mērķi.

Trešajā daļā tiek pārmests, ka ir pieļauta juridiska kļūda, interpretējot Civildienesta noteikumu III pielikuma 7. pantu. Apstrīdētais paziņojums esot administratīvi tehnisks tiesību akts, kura mērķis esot nodrošināt vienotu kritēriju piemērošanu konkursos saskaņā ar minētā 7. panta 1. punktu. Tas atbilstot arī EPSO atlases komisijas palīga lomai, kā Vispārējā tiesa to ir norādījusi spriedumā T-361/10 P Komisija/Pachitis⁽¹⁾.

Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka, interpretējama pamatu attiecībā uz tiesību akta izdevēja kompetences neesamību, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi juridisku kļūdu. Izskatāmajā lietā Vispārējā tiesa neesot pārbaudījusi, vai pēc kļūdas saistībā ar kompetences neesamību novēršanas būtu jāpieņem tiesību akts ar tādu pašu vai tomēr ar citu saturu. Šīs pārbaudes neesamības dēļ Vispārējā tiesa neesot varējusi atcelt apstrīdēto tiesību aktu.

⁽¹⁾ ECL:EU:T:2011:742.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 31. janvārī iesniedza Tribunalul Specializat Mureș (Rumānija) — MF/BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala București, Secapital Sàrl

(Lieta C-75/19)

(2019/C 164/18)

Tiesvedības valoda — rumāņu

Iesniedzējtiesa

Tribunalul Specializat Mureș

Pamatlietas puses

Prasītāja: MF

Atbildētājas: BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala București, Secapital Sàrl

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Padomes Direktīvas 93/13/EEK par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos ⁽¹⁾ normas, it īpaši šīs direktīvas preambulas 12., 21. un 23. apsvērums un 6. panta 1. punkts, 7. panta 2. punkts un 8. pants liedz valsts tiesām sniegt tādu interpretāciju, saskaņā ar kuru patērētājs, ceļot iebildumus pret piespiedu izpildi, kas saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir īpašs pasākums, ko var īstenot ar atsevišķiem noteikumiem un ar ierobežojošiem nosacījumiem, pēc piespiedu izpildes sākuma pret iebildumu iesniedzēju nevar norādīt — jo tas būtu nepieņemami attiecībā uz šo tiesiskās aizsardzības līdzekli — uz konstatētiem negodīgiem noteikumiem kredītīgumā, kas noslēgts ar profesionāli [kreditorganizāciju], kurš saskaņā ar likumu ir izpildāms tiesību akts un pamatojoties uz kuru pret patērētāju ir vēsta piespiedu izpilde —, atsaucoties uz dalībvalsts tiesību aktu sistēmu, kurā ir paredzēta tiesvedība saskaņā ar vispārējām tiesībām, kas nav precizēta un ar kuru patērētājs jebkurā laikā var pieprasīt konstatēt, ka pastāv minētie negodīgie noteikumi, un prasīt, lai tiem nebūtu juridisku sekas, tā, ka saistībā ar šādu tiesvedību pieņemtais nolēmums nerada tiešas sekas piespiedu izpildes procedūrai, jo pastāv risks, ka piespiedu izpilde tiks pabeigta pirms lēmuma pieņemšanas vispārējo tiesību sistēmas ietvaros?
- 2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, vai tās pašas direktīvas normas nepieļauj tādu valsts tiesību normu, kurā ir noteikts piecpadsmit dienu termiņš no pirmās piespiedu izpildes aktu paziņošanas dienas (ar imperatīvu publisko tiesību normu, kuras neievērošana noved pie tā, ka prasība tiek noraidīta kā celta novēloti), kura laikā patērētājam-iebildumu iesniedzējam (parādniekam, pret kuru tiek vēsta piespiedu izpilde) ir jānorāda uz ar profesionāli [kreditorganizāciju] noslēgtajā līgumā ietvertu noteikumu negodīgo raksturu, ņemot vērā, ka arī valsts tiesībās pastāv tāda pati sistēma attiecībā uz iespēju atsaukties uz līdzīgām pretenzijām, kuras klasificē kā aizstāvības argumentus attiecībā uz lietas būtību, paturot prātā faktu, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru valsts tiesai ir pienākums *ex officio* pārbaudīt līguma noteikumu negodīgo raksturu, tiklīdz tai ir zināmi šim nolūkam vajadzīgie tiesiskie un faktiskie apstākļi?

⁽¹⁾ Padomes Direktīva 93/13/EEK (1993. gada 5. aprīlis) par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos (OV 1993, L 95, 29. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 31. janvārī iesniedza Sąd Rejonowy Szczecin — Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie (Polija) — Profi Credit Polska S.A./QJ

(Lieta C-84/19)

(2019/C 164/19)

Tiesvedības valoda — poļu

Iesniedzējtiesa

Sąd Rejonowy Szczecin — Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie

Pamatlietas puses

Prasītāja: Profi Credit Polska S.A.

Atbildētājs: QJ